

Faşist Almanya'nın Türkiye'ye Yayılışı

TÜSTAV

R. Davos
(İ. BİLEN)

Faşist Almanya'nın Türkiye'ye Yayılışı

TUSTAV

R. Davos
(İ. BİLEN)

TÜSTAV

TKP Yayınları

TÜSTAV

İçindekiler

Suçüstü.....	9
Faşist Almanya'nın	
Türkiye'ye Yayılışı.....	11
Yine Alman Emperyalizmi.....	39

TÜSTAV

Bu yazı “Komünist Enternasyonal” dergisinin 25 şubat 1938 yılında, 2. sayısında, 182-193. sayfalarında çıkmıştır.

Bu yazıyı “Aydınlık” dergisi çevirip, 1976 eylül ayında (67. sayısında) basmıştır.

Yazıyı basarken ayrıca bir de not düşmüştür:

“Yazının başında yazarın adı olarak “R. Davos” yazılıdır. Fakat “Komünist Enternasyonal” dergisinin aynı tarihli diğer sayılarında Türkiye hakkında bu imzayla yazılar çıktığından, bunun “Rasim Davaz” olduğu kanısıyla, buraya “Rasim Davaz” olarak aldık.”

“Aydınlık” dergisi, Maocular, düpedüz kalpazanlık yaptıklarını kendileri açıklıyor. İstedikleri gibi, işlerine geldiği gibi, ad ve soyadlarını değiştiriyorlar. Olay ve olguları tepetaklak ediyor, iğrenç provokasyonlar, suçlamalar yapıyor, her yana çamur atıyorlar.

TÜSTAV

Suçüstü

Burjuvazi TKP'ye dört bir koldan saldırıyor. Bu saldırı kollarından biri de Maoculardır.

TKP'nin ideolojisi, elinde en keskin silâhı, Marksizm-Leninizmdir. Maocular Marksizm-Leninizme, proletarya enternasyonalizmine saldırıyorlar. Maocuların ana "eylemi" anti-Sovyetizm ve TKP düşmanlığıdır. Maocular "sol" gösterip, sağ vuruyorlar. Aslında sağıcıdırlar.

TKP'nin geçmişi şanlıdır. Bugün ise TKP kızıl bayrağını açmış, yığınların, savaşımın en önünde yürüyor. Bu durumda soysuzlar

TKP'nin adı ve şanlı savaş tarihi üzerine at sineği gibi üşüşüyorlar.

Ne var ki, yalancının mumu yatsıya dek yanıyor. TKP'nin tarihine uzanan kirli eller yanıyor. Bu pis ellerin sahipleri, TKP ile hiçbir zaman hiçbir ilişkileri olmadığı için, el attıkları materyalin geçmişini, kimin olduğunu bilmiyorlar. Kötü şapa oturuyorlar, tongaya düşüyorlar.

"Aydınlık" 1976 eylül sayısında böyle bir tongaya düştü. "Tarihimizden" bölümünde, "Komünist Enternasyonal Dergisi"nde, 1938'de, Türkiye'de Alman faşizminin yayı-lışı üstüne çıkan bir yazıyı basmışlar. Yazı R. Davos imzalı. "Aydınlık" R. Davos'u "Rasim Davaz" yaptığını açıklıyor.

Atılım 1976 ekim sayısında belirtildiği gibi, İ. Bilen yoldaşın Komünist Enternasyonal Dergisi'nde R. Davos imzasıyla yazıları çıktı. Yani, Maocular "Aydınlık'ta TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in yazısını basıyorlar. Kendi kazdıkları kuyuya kendileri düşüyorlar.

Maocular TKP'ye karşı her aracı kullanırlar. Bunlarda onur, moral yoktur. Yalancıdır-lar. Hırsızdırlar. İşte hırsızlık yaparken suç-üstü yakalandılar.

Faşist Almanya'nın Türkiye'ye Yayılışı

R. DAVOS

Göbels, faşist partinin Nürenberg Kongresinde: "Davamız... Türkiye'de de başarıyla gelişmektedir" dedi. Bu açıklamayı yaparken Göbels nelere dayanıyor? Yoksa bu bir lâf-ebeliği, bir gevezelik miydi? Neylersin ki, Göbels'in övünmesine neden olan gerçekler vardır.

Türkiye, emperyalist devletlerin, özellikle Alman emperyalizminin ötedenberi göz diktiği yağlı bir kuyruktur. Emperyalistler, daha 1922 yılında Türkiye halkından sert bir dayak yediler. Ama soyguncu emellerinden vazgeçmiş değillerdir.

Emperyalist Alman sermayesi daha Birinci Dünya Savaşından önce Türkiye'ye girmeye başlamıştır. Bu dalış emperyalist savaştan öncesi daha da yoğunlaştı ve savaş sırasında Alman emperyalizmi Türkiye'deki ekonomik ve siyasal etkisini genişletti. Türkiye'den bir sömürge gibi yararlandı. Ama Birinci Dünya Savaşı'ndan güçsüz ve yenik çıkan Alman emperyalizmi, Türkiye'de uzun bir süre eskisi gibi etkin bir rol oynayamadı. Türkiye'deki konumları zayıfladı.

Türkiye halkı, ulusal bağımsızlığını kanı pahasına kazandı. Ama, kazanılan siyasal bağımsızlığı sağlama bağlamak için Türkiye'nin ekonomik ve politik gelişmesini frenliyen yabancı sermayelerin konumlarını ve yurt içindeki dayanaklarını yıkmak gerekiyordu. Derebeylik artığı ilişkiler kökünden silinmeli, gericilik ve emperyalizmin ajanları yokedilmeli, kanlı padişahlık rejiminin yüzyıllar boyunca ezmiş olduğu halk yığınları özgürlüğe kavuşmalı ve örgütlenmeliydi. Yığınların ekonomik, siyasal ve sosyal-kültürel hakları güvence altına alınmalıydı.

Ülkenin ekonomik bağımsızlığının temeli olan ulusal bir endüstri gelişmeye başladı. Yabancı sermayelerin elinde bulunan en önemli ekonomik işletmeler ve ayrıcalıklardan bir bölümü, yavaş da olsa, giderek devletçe satın alındı. Devlet, Türkiye'de Alman emperyalizminin elinde büyük bir koz olan Ana-

dolu-Bağdat Demiryolunu satın aldı. Ergani Bakır Madenleri devletin eline geçti. Alman emperyalizminin etkinliği bir dizi ekonomik girişimlerde azalmaya başladı. Alman bankalarının: "Deutsch Gesellschaftsbank" ve "Deutsche Bank"ın eylemleri sınırlandırıldı.

Almanya'da faşizmin erk başına gelmesiyle görünüm değişmeye başladı. Faşist Almanya soyguncu gözlerini yeniden Türkiye'ye dikti. 20 Ekim 1937 günlemeli "Haber" gazetesi şöyle yazıyor:

"Bütün soyguncu devletlerin başında gelen ve daha önce de doymak bilmeyen açgözerlerini Anayurdumuzun üzerine diken Almanya'nın yöntemlerine çok dikkat etmemiz gerek. Wilhelm Almanyası'nın ve şimdiki faşist Almanya'nın amaçlarının bir olduğu apaçıktır."

Gene bu konuda, Türkiye'de İngilizce çıkan "Tems" gazetesi şunları yazıyor:

"Faşist emperyalist devletler dünyayı aralarında yeniden paylaştılar. Bu paylaşmada Türkiye, Almanya'ya düştü...ve Almanya bu payı ele geçirmeye çalışıyor."

Türkiye, coğrafyası bakımından, Balkan ülkeleri ve Akdeniz üzerinden Doğu'ya doğru giden, saldırgan faşist Alman ve İtalyan emperyalistlerinin yayılma yolu üzerindedir. Hitler Almanyası saldırganlık politikasını yürütmek için Türkiye'ye yaklaşmaya ve onu SSCB'ne karşı saldırıda bir üs haline getir-

meye çalışıyor. Bu saldırganlık planlarını o, Türkiye ile ekonomik, politik ve kültürel ilişkiler ardında saklıyor.

Emperyalist ülkeler, özellikle faşist Almanya, Türkiye halkının savaşla kazandığı bağımsızlığını sağlamlaştırma yolunda karşılaştığı her zorluktan yararlanıyorlar. Bunlar, Türkiye'deki etkilerini kuvvetlendirme çabasıındadırlar. 1929-1934 genel ekonomik bunalımı, daha yeni yeni belini doğrultmaya başlayan Türkiye ekonomisini de burgacına aldı. Bunu Türkiye'nin dış ticaret ilişkilerinde de görebiliyoruz.

1930 yılında Türkiye'nin toplam dışsatımı 150 milyon Türk lirasıydı. 1933'te bu toplam 90 milyon liraya düştü. Dışsatım, daha sonra yeniden çok yavaş bir yükselişe ve 1936'da 115 milyona ulaştı. Türkiye'nin dışalımını 1930 yılında 145 milyon Türk lirasıydı. 1933'te bu toplam 75 milyona düştü. 1936'da yeniden 90 milyon liraya çıktı. Dışalımdaki bu düşüşün, ulusal endüstriyi hızlandırmayı amaç edinen hükümet politikasının bir sonucu olduğunu da unutmamak gerek.

Çeşitli ülkelerle ticaret ilişkilerinin gelişmesi şöyle bir görünüm veriyor: 1930'da Türkiye'nin dışsatımının %12'si Fransa'ya yapılıyordu. 1936'da ise bu toplam %3,1'e indi. Fransa'dan Türkiye'ye yapılan mal satımı 1930'da %10 iken, 1936'da sadece

%2,5'ti.

Türkiye'den İngiltere'ye yapılan mal satımı 1930'da, toplam dış satımın %8,8'ini tutuyordu. 1936'da ise %5'e düştü. Bununla birlikte İngiltere'den Türkiye'ye yapılan mal satımı %12'den %6,3'e düştü. Türkiye'nin dışsatımında İtalya'ya düşen payı 1930'da %21,1'di. 1936'da %3,6'ya indi. İtalya'dan yapılan dışalım ise %14'ten 2,2'ye düştü. Türkiye ve İtalya arasındaki ticarete görülen bu büyük daralma, İtalya'nın Habeşistan'a karşı açtığı soygun savaşı sırasında İtalya'ya uygulanan ekonomik önlemlere Türkiye'nin de katılması sonucudur.

Bunlara karşılık Almanya'nın, Türkiye'nin dış satımındaki payı 1931 yılında %10,62 iken, 1936'da bu toplam %51'e yükseldi. Almanya'nın yine bu yıllar içinde Türkiye'ye yaptığı mal satımı payı %21'den %41,9'a çıktı. 1937 yılının ilk dört ayında Türkiye'nin Almanya'ya dış satımı 23 milyon Türk lirası, yani 44 milyon lira tutan toplam dışsatımın %51,6'sıydı. Türkiye'nin Almanya'dan dışalımı da aynı zamanda %49,6'ya ulaştı. (1) Aşağıdaki sayılar Türkiye'nin Almanya'yla yaptığı dış ticaretin oransal olarak artışını iyi bir biçimde göstermektedir. Her yılın ilk dokuz ayı içinde:

(1) Bütün bu sayılar Haziran 1937 günlmeli İstanbul Ticaret ve Sanayi Odası'nın gazetesinden alınmıştır.

	1934	1935	1936	1937
Almanya'ya dışsatım:	30,3	57,4	75,0	84,5
Almanya'dan dışalım:	39,5	51,7	57,0	66,9

(milyon mark)

Sayılar, Türkiye'nin Almanya'ya dışsatımının geçen yılın son 9 ayında, ondan önceki yılın aynı aylarına göre %17,4 ve Almanya'dan dışalımının %15,8'arttığını gösteriyor.

Türkiye'nin dış ticareti 1932-1933 yıllarında en düşük düzeye inmiştir. Tam bu zor durumda Almanya "yağlı" müşteri ve kurnaz işadamı olarak Türkiye'yle ticaret ilişkilerini geliştirmeye başlıyor. Türkiye'de İngilizce çıkan "Temps" gazetesi 11 Kasım 1937 günlemeli sayısında bu konuda şöyle yazıyor:

"1929-1932" yılları arasındaki dünya bunalımı bizi de içine aldı. Dışa sattığımız mallar için alıcı yoktu. Bu nedenle Almanya ile ticaret ilişkilerimizi güçlendirmek zorunda kaldık."

Türk-Alman ticaret ilişkilerinin biçimini ve işleyişini incelemek ilgi çekicidir. 1. Yürürlükteki Türk-Alman ticaret anlaşmasına göre, Türkiye Almanya'dan satın aldığı malların tutarından %20 fazlasını Almanya'ya satabilir; 2. Almanya'dan satın alınan mallar Klering sistemine göre ödeniyor; 3. Malların değerlendirilmesi Mark'ın önceden saptanan değerinin kuru üzerinden yapılıyor. Mark'ın kuru yüksektir. Ama borsada çok

düşük değer buluyor. Çünkü, Mark “çürük” paradır. Klering sistemi ve “çürük” Mark, Almanya mallarının yüksek fiyattan Türkiye’ye satılmasını, buna karşılık Türk mallarını Almanya’nın yok pahasına satın almasını sağlıyordu. Böylesi bir ticaretten en kazançlı Almanya’nın çıktığı açıktır.

Bu iki ülke arasındaki ticaret ilişkilerinde daha başka bir özellik de gözleri üzerine çekmektedir. Almanya 1936 yılında Türkiye’den dışarıya satılan bütün kuru üzümün %75’ini, incirin %60’ını, fındığın %25’ini, tütünün %24’ünü, taze sebzenin %35’ini vb. satın alıyordu. Hitlerciler Alman halkının yağı ve ekmeği yerine, top koyarken, niçin Türkiye’den kuru üzüm, incir, fındık satın alıyordu? 24 Mart 1937 günlü “Temps” gazetesi bu soruya cevap veriyor: “Almanya bu malları illâ da Türkiye’den almak zorunda değildir. Başka pazarlardan da satın alabilir. Ama böylece ülkemizin dışsatımını, ticaretini kendi tekeli altına almak ve Türkiye’nin iç ekonomisine egemen olmak istiyor.”

Ayrıca, Almanya indirimli satın aldığı bu ucuz malları başka ülkelere satıyor. Böylece kendi ülkesine döviz sokuyor, öte yandan Türkiye’nin dış pazarlarına oturuyor, eline alıyor. Böylesi bir ticaret Türkiye için olumsuz sonuçlar doğurdu. Almanya Türkiye’den durmadan mal çekiyor, Türkiye’ye boyuna borçlanıyor. Öyle ki, Almanya’nın ödenme-

miş Türk malları karşılığında toplanan borcu, Başbakan Celâl Bayar'ın üç ay önce belirttiği gibi, aşağı yukarı 88 milyon Mark veya 43 milyon TL. tutuyor.

Tek sözle Alman faşistleri haydutluk ve silâhlanma işlerine Türkiye'nin kesesinden, 43 milyon Türk lirası harcadılar. 19 Ekim 1937 günlü "Temps" gazetesi Türkiye ve Almanya arasındaki ticaret ilişkilerinin sonuçlarını özetliyor ve şöyle yazıyor:

"Faşist Almanya'nın "Dreng nach Osten" Doğu'ya akın politikasının Türkiye'yi ve Balkan ülkelerini şu ya da bu biçimde içine alan bir politika olduğunu biliyoruz. Bu politika, Avrupa'daki bunalım döneminde, Balkan ülkelerinde ve bu arada Türkiye'de de Almanların yararına sonuçlar verdi. Almanya bu ülkeleri ekonomik bakımdan kendisine bağımlı kıldı."

Bu gazete başka bir yerde, "Yeni Alman sömürgeleri" yazısında, Almanya'nın nasıl, gerekli malları ve hammaddeyi satın alarak fazla bir harcama yapmadan özel olarak asker bulundurmada, açık veya kapalı biçimde Türkiye'yi Almanya'ya bağımlı bir ülke haline getirme çabasında olduğunu gösteriyor.

Türk-Alman ticaret ilişkilerinin sonuçları, kuşkusuz, Türkiye'nin bağımsızlığını tehdit ediyor. Bunu İsmet İnönü hükümeti de görüyor. Bu nedenle hükümet "Cumhuriyet Merkez Bankası"na, Almanya'ya mal satanlara

kredi verilmesini durdurma yolunda genelge verdi. Klering sistemi sonucu yığılan Alman borçlarının hesaplanması ve ödeme sorununu ileri sürdü. Bu amaçla iki-üç ay önce bir protokol imzalandı. Buna göre: 1. Almanya bir yıl içinde şimdiye kadar birikmiş borçlarını ödemek zorundadır; 2. Almanya borcunu kısmen Türkiye'ye kısa vadeli borç verme yoluyla karşılayacaktır. (Almanya borç hesabına saymak üzere bono satın almaya başladı. Bunun sonucu borsada Türk borç tahvillerinin "Uni-Türk" kurunda bir düşüş yarattı.) 3. Almanya bu borç karşılığında Türkiye'ye mal satımında indirim yapmayı garanti ediyor. (Böylece Almanya mallarını satmak için yeni bir olanak sağlıyordu. 4. Klering sistemiyle Türkiye'nin alacaklısı ve aynı zamanda Almanya'ya borçlu olan ülkelerle üçlü anlaşmaların yapılmasına çalışılacaktı. Bu anlaşmalara göre, Türkiye'deki Alman borçları biraz da, Türkiye'nin kendisinin üçüncü ülkelere olan borçlarının karşılığında ödenecekti. Ayrıca Türkiye Almanya'nın sattığı Alman mallarını bu ülkelere satacaktır. (Böylece Türkiye Alman mallarının sürümü için bir aracı olacaktır.)

Görüldüğü gibi, Alman borçları sorununun bu biçimde çözümü Almanya için çok elverişlidir. Türkiye faşist Almanya'nın ördüğü örümcek ağı içinde gittikçe daha fazla debeleniyor. Türkiye böylesi bir anlaşmaya bo-

yun e mek zorundaydı.        bu tutarlar-pa-
ralar onun için ‘‘donmuş sermaye’’ anlamına
geliyor.

Bununla birlikte Almanya ile Türkiye a-
rasında eski ticaret anlaşması yenilendi:
1. Her iki ülkenin dı alımlı ve dı satımı den-
gelenecek. O zamana kadar Türkiye’nin Al-
manya’ya dı satımı onun dı alımlını geçiyor-
du. 2. Almanya’nın Türkiye’ye malsatımı yıl-
da 40 milyon lirayı geçemeyecek. Almanya’nın
dı satımı, Türkiye’ye olan borcunu para
ile ödeme yerine malla ödemeyi şart ko mu-
yordu, yani sattı ı malları kapsamına al-
mıyordu. Ticaret işlemleri TL.  st nden y -
r t lecek.

3. Her iki ülke birbirlerinden aldıkları mal-
ları başka ülkelere tekrar satabileceklerdir.

Bu ticaret anlaşmasıyla Türkiye ‘‘ r k’’
Mark’tan kurtuluyor ve faşist Almanya’nın
ticaret manevralarına belli bir  l de sınır
 ekiyor. Ama, bu ticaret anlaşması, Türkiye’
yi Almanya’yla olan ve onu baskı altında
tutan ticaret i şkilerinden kurtarmıyor.

 ki ülke arasındaki ticaret i şkilerinin
böylesine olumsuz ve Türkiye’nin ulusal
ba ımsızlı ı için tehlikeli sonuçlara ge-
bilmesine karşın, yine de, belli bazı Türk
tüccarları, komprador takımı bu i şkilerin
geliştirilmesini istiyorlar. Büyük tüccarların,
kompradorların bu i te hiçbir kayıpları olmu-
yor.        onlar, tarım ürünlerini köylüler-

den çok düşük fiyatlarla satın alıyorlar. Bu da onlara mallarını ucuz fiyattan ve taksitle Almanya'ya satma olanağını sağlıyor. Onlar için Türkiye'nin bağımsızlığı söz konusu değildir, kâr sağlamak önemlidir. Son zamanlarda Alman firmaları, mal satın alan bürolar, Türkiye'de yaptıkları önemli mal alımını bu araçlar yoluyla yapmaktadırlar. Son günlerde Türk gazeteleri seslerini yükseltiyor:

“Almanya, mal stoklarını ve büyük sermayeleri ellerinde toplayan büyük tüccarlarla alış-veriş yapıyorlar. Bu, Almanya'nın yararına pazarlarımızda bir tekel durumu yaratıyor.”

Almanya ile olan dış ticarete, dışarıya mal satan küçük tüccarlar büyük ölçüde zarar görüyor. Bundan başka, Almanya satın aldığı malların bedelini ancak 9 ay sonra ödediği ve buna, dışa mal satan küçük tüccar dayanamayacağı için, bunlar Almanya ile ticaret işlerine girmekten korkuyorlar. Böylesi bir durum ülke içinde kızgınlık, tedirginlik ve dışarıya mal satan küçük tüccarlar arasında protestolar yaratıyor.

Almanya, Türkiye'ye ekonomik alanda başka biçimlerde de giriyor. Büyük Alman kumpanyaları yeni köprüler, elektrik santralleri, demiryolu ve karayolları yapımı üstenciliklerini alıyorlar. Almanya, Türkiye'ye lokomotif, vagon, ray satıyor, gemi yapımı siparişlerini alıyor. Böylece, örneğin yalnız Krupp

fırması 1937 yılı başında 12 yük ve yolcu gemisinin yapımını almıştır. Faşist Almanya'nın Türkiye'den aldığı askersel üstencilikler seyrek raslantılar değildir.

Ayrıca Türkiye'nin dış ticaret borçlarının aşağı yukarı %15'inin Almanya'ya olduğunu da unutmamak gerekir.

Almanya son zamanlarda pamuk, yün, krom ve savaş için önemli olan başka mallara karşı istemlerini arttırdı. Türkiye'nin pamuk üretimini birkaç yıl öncesinden kapatmayı amaçlıyor. Bu amaçla Alman ticaret adamları Türkiye'nin bütün pamuk üretim alanlarını teker teker dolaşıyorlar. Ayrıca Alman Bakanı Schacht 1936 sonunda Türkiye'ye geldi ve Türkiye'deki sulama işleri için Alman sermayesine ayrıcalık tanınması önerisinde bulundu. Bu önerinin arkasında Türkiye'nin bütün tarımını bağımlı kılmak planı yatıyor.

Ama, Almanya'nın açgözleri bununla doymuyor. Türkiye ekonomisinin her köşesine, her bucağına girmek istiyor. Hitler, Türkiye Ulaştırma Bakanlığı'na Türkiye'de sivil havacılığın geliştirilmesi için işbirliği önerisinde bulundu.

Görüldüğü gibi, faşist Almanya'nın Türkiye'de yayılma yolları ve araçları çok yönlü ve çeşitlidir.

ALMAN FAŞİZMİNİN TÜRKİYE'YE YAYILIŞI VE TÜRKİYE'DEKİ AJANLARI

Türkiye'de, "bizim için mallarımızı satmak önemlidir" görüşü egemendir. Bu görüş ülkenin bağımsızlığına karşıdır. Bu görüşü Büyük Millet Meclisi'nin kürsüsünden bile söylediler. Sorunun özü nedir? Türkiye mallarını elbette satacaktır. Ama, Türkiye'nin yaşamı için önemli olan, malların satışı ile birlikte ülkenin bağımsızlığını da satmamaktır.

Dünyada barışın savunma kalesi olan ülke ile, SSCB ile ticaret ilişkilerinin geliştirilmesi, ekonomik, politik ve kültürel ilişkilerin genişletilmesi hiçbir biçimde Türkiye'nin bağımsızlığını tehdit etmez, tersine sağlamlaştırır. Çünkü, Sovyetler Birliği ben-cil çıkarlar gütmüyor. SSCB, Türkiye'nin ekonomik atılımlarını destekliyor. O, Türkiye'nin gelişmesini isteyen dünyada biricik ülkedir. Sovyetler Birliği'nin yardımıyla Türkiye Cumhuriyeti'nin övündüğü güçlü dokuma kombinaları kuruldu. Başka ülkelerin tersine,

Sovyetler Birliği, hiçbir zaman yaptığı mad-
desel desteği Türkiye'nin ulusal bağımsızlı-
đına karşı kullanmadı. 14 Ekim 1937 günlü
"Yeni Asır" gazetesi şöyle yazıyor:

"Sovyetler Birliği'nin dış politikası barı-
şın sağlamlaştırılmasına yönelmiştir. Şimdi-
ye kadar büyük komşumuzun davranışlarında
bir kez bile bir saldırı sızıntısı görmedik."

Yine bu gazete 6 Haziran 1937 sayısında:

"Bütün dünyanın düşmanca saldırısına
karşı bağımsızlığımız için savaştığımız za-
man, Sovyetler Birliği bize dostluk elini u-
zatan ilk ve tek devlettir" diyor.

Faşist Almanya'nın Türkiye ile ilgili ça-
baları ve amaçları büsbütün başkadır. Bu ko-
nuda 13 Ekim 1937 günlü "Temps" gaze-
tesi çok açık biçimde şunları yazıyor:

"Almanya güçlü bir müşteri olarak etkisini
kullanıyor ve bu etkiyi politik bir biçimde
çekip çevirmek ve böylece Türkiye'yi yede-
đine almak yolundan yürüyor...Türkiye'yi e-
konomik bakımdan boyunduruğa vurmak is-
teyen Almanya,, onu kendi politikasına alet
etmeye çalışıyor. Birinci emperyalist dünya
savaşında, o dönemde yedeğe alınmanın ne
demek olduğunu çok iyi öğrendik. Alman mi-
litaristleri Türkiye sözünü sözlüklerinden
çıkardılar, ona "Enverland" diyorlardı. Tür-
kiye'yi bir sömürge gibi yağmaladıldardı."

Türkiye'yi Alman politikasının bir aygıtı
yapmak, kendi etkileri altına almak konusun-

da faşist Almanya'nın attığı adım, Türkiye'yi dostlarından koparmak çabasıdır. Peki, faşistler planlarında hangi hesaplara dayanıyorlar? Türkiye'de faşist Almanya'nın bu planları gerçekleştirmek için dayandığı eğilimler, öğeler var mıdır? Evet. Türkiye'de bu utanç verici planları kolaylaştıran eğilimler vardır. Bunlar, Büyük Millet Meclisi'nde yapılan konuşmalarda, hatta yeni Bakanlar Kurulu'nun programında belirleniyor. Bu eğilimler dış politikada (sanki "tarafsızlık"la barış korunulabilirmiş gibi) Balkan ve Doğu Paktlarına daha çok dayanma politikasında ortaya çıkıyor. Elbette, Balkan ve Doğu Paktları barış ilkesine dayanıyor ve onu bir ölçüde sağlamlaştırıyor. Ama, çok iyi biliyoruz ki, Almanya'nın bütün çabaları ve baskısı Balkan Devletlerini kendi etkisi altına alma yolundadır. Alman faşistleri bunu hiçbir zaman gizlemiyorlar. "Deutsche Allgemeine Zeitung" bakınız ne yazıyor:

"Doğaldır, Almanya, Güney-Doğu Avrupa'nın gelişmesine büyük ilgi duyuyor. Bu gelişmeyi yönlendirme Alman dış politikasının açık amacıdır."

"Deutschland" gazetesi: "Tuna ve Balkan ülkelerinin sadece Almanya ile beraber olma politikası izlediklerini ve bu bölgede hiçbir zaman Almanya'ya karşı bir politika izlenemeyeceğini" açıklıyor.

Dış politikada Balkan ve Doğu Paktlarına,

tarafsızlık politikasına dayanmak, Almanya'ya, Türkiye'ye kolayca sızmak, Türkiye'yi dostlarından yalıtma ve Türkiye'yi barışçı tutumundan ve bağlaşıklarından koparmak olanağını sağlıyor. Türkiye için "tarafsızlık" politikasının yıkım getireceği açıktır.

Faşist Almanya'nın planları ve istemleri, amaçları bu açıdan 12 Haziran 1937 günlü "Haber" gazetesinde iyi bir biçimde anlatılıyor:

"Almanya ve İtalya, küçük bağlaşıklar ve Balkan Paketi'ne bağlı devletler arasında ayrılık tohumları ekmeye çalışıyor. (Türkiye'nin Balkan Paketi içinde olduğunu unutmamak gerek) Bu devletler ile Sovyetler Birliği arasında dostça bağları koparmak, bu devletlerin Fransa ile olan bağlaşıklığını bozmak istiyorlar. Böylece bu ülkeleri birbirinden ayırarak ve dostlarından yalıtarak, herbirini ayrı ayrı, teker teker Almanya'nın ve İtalya'nın sömürgesi durumuna getiriyorlar."

Bu amaçla faşist Almanya Türkiye'nin dış politikasındaki yalpalamalardan her biçimde yararlanmaya çalışıyor. Böylece, faşist Almanya, örneğin Türkiye'nin Montrö'de Boğazlar konusundaki görüşmeler sırasında geçirdiği sallantı ve yalpalamadan hemen yararlandı. Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki dostluk ilişkilerini her yoldan baltalamaya çalıştı. Bu sinsi eylemler açıkça aşağılayıcı çıkarlar gözetilen bir nitelik taşı-

yor. Görüşmeler sırasında basında "Türkiye'nin Bağımsız-Sovyet-Paktı'na girdiği" biçiminde dedikodular aldı yürüdü. Faşist Almanya gazeteleri utanmadan, sıkılmadan şöyle haykırıyor:

"Türkiye bu türden, Almanya'ya karşı olan paktlara giremez...Bunu yapmaya cesaret edemeyecektir!"

Hatay sorunu görüşmeleri sırasında faşist devletler Türkiye'yi açık bir serüvene kışkırttılar. Her yoldan işi kızıştırma ve sorunu Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında bir kan deryasına çevirme çabası içindeydiler. Nione görüşmeleri sırasında faşist Almanya ve İtalya vargüçleriyle Türkiye üzerinde bir baskı havası yaratma çabası içindeydiler. Türkiye'deki ajanlarının aracılığıyla Sovyetler Birliği'ne en çirkin iftiraları savurdular. Bütün bu çabaların amacı Türkiye'yi barış tutumundan ayırmak ve dostlarıyla ilişkilerini koparmaktı.

Almanya Türkiye'yi kendi politikasına bağlamak ve eli altında tutmak için, Türkiye'de özel ajanlar buldu. Türkiye'de böylesi bir işe elverişli gereçler var mı? Evet. Yabancı sermayeye, Alman pazarlarına bağlı çevreler, büyük ithalat ve ihracatçılar, gerici, ülkenin ulusal bağımsızlığının düşmanları bu işte elverişli öğelerdir. Alman faşistleri boş durmuyorlar. Memlekette ajanlar ve kendilerine kadrolar yaratıyorlar.

FAŞİST AJANLAR ve TÜRKİYE'DE FAŞİST PROPAGANDA

Bugün Türkiye'de açık, legal bir faşist örgüt yoktur. Ama, üstü örtülü biçimlerde faşist akımlar vardır. Bunlar ancak fırsat buldukça açığa çıkmaktadırlar. Faşist Almanya ajanları açıkça ortaya çıkmaktan çekiniyorlar. "Haber" gazetesi şunları yazıyor:

"Türkiye'de, kökünden sökülüp atılması gereken faşist propaganda var mıdır? Buna hayır diyemeyiz."

19 Ekim 1937 günlü "Temps" gazetesi bu konuda şunları yazıyor:

"Bugün İstanbul ve Anadolu'da, faşizmin örgütlü çalıştığını kanıtlayan olaylar vardır. Ülkede Yahudi düşmanlığı ve faşist propaganda yürüten, düzenli olarak broşür, kitap yayınlayan gruplar yayılmıştır. Bunlar, sezdimeden devlet kurumlarına sızıyorlar. Bazan açık ve hatta kabaca basında ortaya

çıktıyorlar.”

“Haber” gazetesi: “Bu faşist fikirleri yayan gazetelere iyice dikkat etmeliyiz. Eğer belli bazı yayınları dikkatle okursak, satırlar arasında Almanya ve Japonya görülür.”

Faşizmin Türkiye’ye girdiği kanallardan biri, basındır. Alman faşizmi bu alanda da ajanlar elde etmeye başladı. Örneğin, “Cumhuriyet” gazetesi ve yazı kurulu Alman faşizminin etkisi altındadır. Orada çalışanların birçoğunu Alman faşistleri satın almıştır. Bu faşist ajanları Hitler’in havasından çalışıyorlar ve onun saldırı planlarını göklere çıkıyorlar. 2 Mart 1937 günlü “Cumhuriyet” şöyle yazıyor:

“Eğer Almanya’nın istekleri yerine getirilirse genel barışın sağlanmasında yararlı olunur.”

Başka bir sayısında yine aynı gazete şunları “açıklıyor:”

“Hitler sömürgeler istiyor...Almanya toprak bakımından sıkıştırılmıştır. Ama, Almanya’nın da yaşamak için herkes gibi hakkı vardır. Almanya’ya yeni topraklar verilmelidir.”

Faşizmin zehir saçan ajanları alçakça ve utanmadan emperyalist faşist Almanya’ya Türkiye’nin bağımsızlığını peşkeş çekmeye hazırdırlar. Hitler’in kanlı rejimini övüyorlar. Açıkça Yahudi düşmanı propaganda yürütüyor ve “arı ırk” teorisini savunuyorlar.

“Haber” gazetesi bu konuda şunları yazıyor:

“Ari ırk teorisini savunan “Cumhuriyet” gazetesi, açıkça Alman faşizminin ateşli yanlısı olduğunu kanıtlıyor...Yahudi düşmanlığı ve “ari ırk” teorisi hiç su katılmamış faşizmin belirtileridir.”

“Cumhuriyet” gazetesi faşizme sempatisini açıkça belirtiyor. Bu gazete Göbels’in açıklamasını savundu ve açıklamayı protesto eden Türk gazetelerine saldırmaya başladı. Türkiye halkının uyanıklığını körletmek, onu korkutmak isteyen bu gazete alabildiğine bağırıyor:

“Böyle dost bir ülkeye karşı kötü bir hava yaratmamak gerekir...Bunda tehlikeli ne var...Bizde faşist propaganda nerede var...Faşist propagandadan korkmamalıyız.”

Böylece Göbels’in avukatı olarak Türkiye halkına faşist düşünceler aşılama istiyor. Faşizmin Türkiye’nin bağımsızlığı için tehlike olmadığını, “faşizmin komünizmin düşmanı olduğunu, bizim düşmanımız olmadığını” savunuyor. Buna karşılık öteki Türkiye gazetelerinin verdikleri karşılıklar çok doğrudur. “Haber” gazetesi:

“Bolşevizm düşmanlığı, faşizmin ve Nazizmin üstü kapalı bir türüdür.” diyor.

“Tems” gazetesi faşizm borazanlarını daha kesin bir biçimde yeriyo:

“Cumhuriyet” gazetesi Göbels’in bir a-

vukatıdır. Nazi propagandası yürütmek, onu savunmak, ona yol açmak, bu, ülkenin bağımsızlığını tehlikeye itmek demektir...Bu, bizi köle düzeyine indirmek demektir. Faşistlerin ve faşist devletlerin, ulusların bağımsızlığına karşı komplolar hazırladıklarını herkes çok açık görüyor. İspanya, Çin ve Habeşistan üç yaralı aslan gibi duruyorlar... “Cumhuriyet” gazetesini sorumlu yazarı Yunus Nadi’nin istediği işte böylesi birşey. Yunus Nadi yoksa bir Franko mu olmak istiyor?”

Faşist propaganda yalnız Cumhuriyet gazetesiyse sınırlı kalmıyor. Her gün gazetelerde ve sinemalarda Hitler’in, Göbels’in, Göring’in konuşmaları ve resimlerle öylesi bir ölçüde veriliyor ki, bu, faşizme karşı olanların protestolarına yol açıyor.

“Alman Haberler Bürosu” açıkça çalışıyor. Bu büronun yönetmeni Bay Brell Türk basınına hiç sıkılmadan çeşitli yazılar gönderiyor, bundan başka faşist gazetelerde sık sık “yalnız Türk’lerin Arı ırktan oldukları” konusunda laf ebeliği yapan açıklamalar ve savlar çıkıyor. Alman faşistleri, faşist propagandanın genişletilmesi için elden geldiği kadar her şeyden yararlanıyorlar. Kültür ve spor alanlarındaki ilişkilerden, her şeyden yararlanıyorlar. Her yoldan “eski Türk-Alman dostluğunu” yeniden kurmaya çalışıyorlar. Türk gazetelerinden, öğretmenlerinden, spor kulüplerinden delegasyonları Almanya’ya ça-

ğırıyorlar. 200-300 kişilik Alman turist grupları sık sık Türkiye'ye geliyor, Anadolu'yu dolaşıyor.

Faşizmin yayılmasını sağlayan kanallardan biri de Türkiye'de yaşayan Almanlardır. Birçok ticaret kurumlarında, bankalarda, üniversitelerde kürsü başkanı olarak, işletmelerde, mühendis, teknisyen olarak çalışıyorlar. Bunların kendi kulüpleri ve kitaplıkları vardır. Bu Almanlar, Stuttgart'ta yapılan "Yabancı Ülkelerdeki Almanlar'ın Örgütü"nin V. Kongresi'ne katılmak üzere bir delegasyon gönderdiler. Bunlar, Türkiye'de faşist ajanlar buluyor ve çeşitli gizli tertiplerle Türkiye'nin ekonomisini dinamitliyorlar. Örneğin, Türk-Alman Ticaret Anlaşması'nın imzalanmasından sonra bu ajanlar Türk Lirasının değerini düşürmek için borsada panik yaptılar. Çünkü, yeni anlaşmaya göre, ticaret işlemleri TL. üzerinden yapılacaktır.

Faşist propagandanın ve kadrolar yaratmanın üçüncü kanalı, Almanya'da öğrenim gören Türk gençleridir. Dışarıda öğrenim gören Türk gençlerinin %80'i Almanya'dadır. Türkiye'deki Alman faşistleri ve ajanları bu gençleri kendi amaçları için kazanabilmek umuduyla büyük bir çaba gösteriyorlar. Bu konuda 1 Mart 1937 günlü "Cumhuriyet" gazetesi:

"Almanya'da öğrenim gören gençler ve aydınların memleketlerine karşı görevlerin-

den başka daha bir görevleri var: Almanya'da bütün gördüklerini halkımıza aşılama için kullanmalarıdır'' diyor.

Faşistlerin bu öğrencilere bağladıkları ümitler böylesinedir. Almanya'da öğrencilerden başka iş adamları ve ajanları, ticaret bürolarının acentaları da bulunuyor. Alman faşizmi bu kimselerden de kendi hesabına yararlanıyor.

Alman faşistlerinin gitmek istedikleri dördüncü kanal ordu ve subaylardır. Bugün Türk ordusunda Alman uzmanı var. Birçok Türk subayı Almanya'da eğitim görüyor. Alman faşistleri bu kanala büyük bir önem veriyorlar. Kısa bir süre önce bir Alman askersel grubu Türkiye'ye geldi. Bu eğitim başları, subay gruplarını, askersel okulları gezdiler ve denetlediler. Bu heyetin başkanı Türk gazetelerine şöyle bir demeç verdi:

“Ülkenizi Türkiye hükümetinin daveti üzerine ziyaret ettik. Alman ve Türk ordularının arasında daha Birinci Dünya Savaşı sırasında başlayan bir silâh arkadaşlığı vardır. Türk ordusunun gelişmesini ve ilerlemesini izliyor ve bununla yakından ilgileniyoruz.”

Bunlardan başka Türkiye'de faşist hareketi geliştirmeye çalışan bir grup var. Bu grubun başında eski bir yedek subay, bir büyük toprak sahibinin oğlu olan Cevat İrfat var. Cevat İrfat daha önce Almanya'daydı,

faşist elebaşılarda ve Göbels'le de görüşti. Sonra, Türkiye'ye para ve bir yönergeyle döndü. Bu grup, "İstanbul'un Sesi", "İğneli Fıçı" gibi faşist broşür, kitap, gazete ve dergiler yayınlamaya başladı. O kadar küstahca bir propagandaya başladılar ki, hükümet bunları yasaklamak ve mahkemeye vermek zorunda kaldı.

Faşizmin yayıldığı beşinci kanal ise Sultanlığın kalıntıları, yobazlar ve derebeylik artıklarıdır. Din bezirgânları ve onları koruyanlar şu belge altında propaganda yapıyorlar: "Faşizm dini koruyor" diyorlar.

"Haber" gazetesi:

"Faşizm kendini gerici düzenin yeniden kurulması sorununda din yanlısı olarak gösteriyor. Köylere yayılıyor. Faşistlere, serüvencilere toplumun artıkları ve cahil insanlar katılıyor. Yanlıları arasında eski devlet kalıntıları, devrimle ellerinden hakları alınan gruplar ve yurt hainleri var" diyor.

Faşist propaganda bu kanallardan yapılıyor. Faşistler bu öğeler arasından ajanlarını ve kadrolarını oluşturuyorlar.

Türkiye'de halk için gerçek ve geniş bir demokrasi yoktur. Kamuoyu faşizme ve faşist akımlara açık ve örgütlü biçimde karşı çıkamıyor. Halk Partisi Hükümeti iç ve dış sorunlarını dar bir çevre içinde karara bağlıyor. Bu hükümetin halk yığınlarıyla bağları zayıftır. Bu nedenle Alman faşistleri yö-

netici klik arasında da kendisine yanlılar bulabiliyor.

Ama, geniş halk yığınları emperyalist ezginin ve emperyalist bir devletin “korunması” altında olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyor. Boyunduruk altında yaşamamanın ne demek olduğunu olağanüstü iyi biliyor. Faşizmin, ülkelerin bağımsızlığına saldırılarını görüyor. Türkiye halkı faşizmin savaş, açlık ve barbarlık anlamına geldiğini, emekçi yığınların en acımasız düşmanı olduğunu görüyor. Türkiye halkının faşizme karşı tutumu her geçen gün gelişiyor. Türkiye halkının faşizme karşı nasıl bir kin duyduğunu ve demokraseye nasıl atıldığını sol Kemalist gazeteler bile dile getirmek zorunda kalıyorlar. Ama hükümet, Türkiye halkının faşizme karşı tutumunun bütün etkin belirtilerini her yoldan bastırıyor.

Faşist Almanya’nın Türkiye’ye karşı planlarını ve çabalarını bozmak, faşizmin ajanlarına güçlü yumruk indirmek, Türkiye’nin ulusal bağımsızlığını korumak, emperyalizmin boyunduruğu altında girmemek, tutsak değil, özgür insanlar olarak yaşamak için halk yığınlarının yaşam koşullarını iyileştirmek, işçilerin, köylülerin, zanaatçıların ve küçük memurların ekonomik, politik, kültürel ve sosyal düzeyini yükseltmek gerekir.

Faşizm yığınların bilinçli ve örgütlü olmasından korkar. Bu nedenle yığınlara, fa-

şizme karşı örgütlenme hakkı sağlanmalıdır. Faşizm gericiliği hedef alan güçlü ve geniş halk demokrasisinden korkar. Bu, Türkiye'nin geniş halk yığınlarına demokratik hakların sağlanmasının zorunlu olduğu anlamına gelir. Halk, örgütlenme, konuşma, toplanma, basın özgürlüğü için savaşıyor.

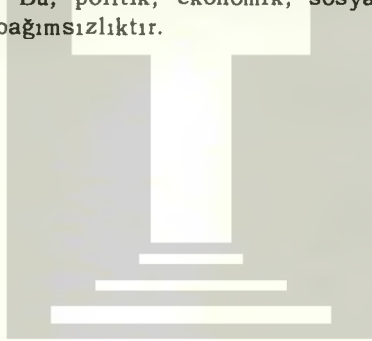
Gericilik yanlılarına, faşist ajanlarına ve ülkenin ulusal bağımsızlığına düşman olanlara bu özgürlükler tanınmamalıdır.

Faşizm özellikle eski bürokratik ve halk düşmanı devlet kurumlarında kolaylıkla yuvalanmaktadır. Buna göre, ordu, devlet mekanizması, okullar, kültür ve ekonomik kurumları faşist ajanlardan ve gericilerden temizlenmelidir.

Faşizm barışın düşmanıdır. Türkiye halkı barışa susamıştır. Bu nedenle Türkiye halkının bütün ilerici yığınları, bütün ilerici üyeleri ve bütün devrimci gruplar birleşip bir Halk Cephesi'nde toplanmalıdır. Ancak halk yığınlarının böylesine geniş bir birliği, Türkiye'de faşizmin ajanlarına karşı başarıyla savaşılabılır. Ancak böylesi bir birlik harp kışkırtıcılarının planlarına ve Alman faşistlerinin Türkiye'yi boyunduruğa vurma çabalarına öldürücü bir yumruk indirebilir.

Türkiye halkı 1922 yılında emperyalizme ve ajanlarına ilk yıkıcı yumruğu, birbirine kenetlenmiş olduğu için vurabildi. Gelecekte kendini yeni bir tehlikeye atmamak için, e-

mekçi yığınlar daha şimdiden en geniş bir biçimde birleştirilmelidir. Türkiye işçi sınıfı, Türkiye köylüsü özgür yaşamak istiyor. Bunu ancak güçlerini faşizme karşı birleşik cepheyle toplarlarsa sağlayabilirler. Türkiye halkı bir şeyi unutamaz: Ulusal bağımsızlık bir bütündür. Bu, politik, ekonomik, sosyal ve kültürel bağımsızlıktır.

TÜSTAV

TÜSTAV

Yine Alman Emperyalizmi

“Aydınlık”ın karanlık oyunlarını gün ışığına çıkarırken, asıl güncel ve çok önemli başka bir olayı da sergilemek gerekiyor.

Dünyaya yaygın kuduzluğuyla dört yana saldıran, daldığı ülkeleri, yerleri talan eden, yakıp yıkan, 50 milyon insanın kırılmasına neden olan Hitler Almanyasını Sovyet orduları baştan aşağı ezdi. Hitler kendi ininde gerberdi. Faşizmin tacı tahtı başına geçirildi. Almanya’nın bir kesiminde Demokratik Alman Cumhuriyeti kuruldu. Bu cumhuriyet, sosya-

lizm yolunda dev adımlarla yürüyor.

Bir de ortada Federal Alman Cumhuriyeti var. Bu ülkeye büyük, kimi çok uluslu, devlet tekeli kapitalizmine dayanan güçler egemendir. (Federal Almanya tekelleri Türkiye'ye kancayı yeniden ve çoktan takmıştır.) Bunlar Wilhelm ve Hitler Almanyasının emperyalist yayılma planlarını, imgelerini yeni koşullarda, yeni yöntemlerle izliyorlar.

Hitler Almanyası 11. Dünya Savaşı öncesinde Türkiye'ye iyice girmiş, güçlü bir konum elde etmişti. Savaş yılları sırasında bu konumunu daha da genişlettiydi. O zamanki Saracoğlu hükümeti Türkiye'nin "tarafsızlığını" Hitler Almanyası'nın yararına kullandı. Türkiye Hitler ordularını besledi. Almanya'ya stratejik ham maddeler sağladı. İşbirlikçi burjuvazi bu alışverişlerden vurgunlar vurdu.

Emperyalist Almanya'nın Türkiye'ye nasıl, hangi yöntemlerle sızdığını, kendisine nasıl ajanlar, Türkiye'de destekler bulduğunu, kimlere dayandığını R. Davos'un yazısında, ayrıntılarıyla görüyoruz.

Herşeyden önce bir olayın kesin belirtilmesi vardır. Alman emperyalizmi her zaman Türkiye ile ilişkilerinde, onun dış ticaret kesimine ayrı bir önem vermiştir. Alman sermayecileri Türkiye'de endüstri yatırımları yapmamışlardır. Yalnız, o da büyük stratejik amaçla, Osmanlı İmparatorluğu'nu üleşme, Orta-Doğu'ya uzanma, sömürgelere konma pla-

nıyla, “Üç B” yani Berlin - Bosfor - Bağdat demiryolunu döşemişlerdir. Ama bunu da “kilometre garantisi” anlaşmasıyla garantilemişlerdir. Kârlarını kat kata çıkarmışlar, Türkiye’yi borç altına sokmuşlardır.

Alman sermayecileri, Türkiye’de her zaman üstencilik, simsarlık yapmışlardır. Hükümetin kurdurduğu fabrikaların üstenciliğini almışlardır. Donatım satmışlardır. Bugün de aynı yöntemleri kullanıyorlar. Örneğin, Boğaz Köprüsü’nün yapımına katılmak gibi. Bazı orta boyda montaj fabrikaları kurmuşlardır. MAN ve Mercedes fabrikaları gibi. Bunların çıkardıkları kamyon ve minibüsler devede kulak bile sayılmaz. Ama piyasada yer tutuyor.

Alman tekellerinin, kumpanyalarının asıl egemen oldukları kesim Türkiye’nin dışalım, dışsatımıdır. 1967’den sonra Federal Almanya ile ticaret hızlanmıştır. 1967 yılında Almanya’dan dışalım: 133 milyon dolardır. Almanya’ya dışsatım: 82 milyon dolar. 1973’te şöyle oluyor: Almanya’dan dışalım: 450 milyon dolar. Almanya’ya dışsatım: 222 milyon dolar. Oysa yine bu süre içinde Amerika’dan dışalım: 92 milyon dolardan ancak 130 milyona ve dışsatım da 122’den 185’e yükseliyor. Böylece Federal Almanya Türkiye’nin dış ticaretinde birinci yeri alıyor. Almanya’nın Türkiye’den aldığı mallar geleneksel mallardır. Pamuk, tütün, üzüm, fındık gibi. Sattıkları da boya, ilâç vb.

Federal Almanya şimdi Türkiye'ye silâh satıyor. Polis panzerleri satıyor. Göz yaşartıcı gaz bombaları satıyor. Ama en önemlisi, Türkiye'den sudan ucuz işgücü alıyor. Avrupa'daki Türkiyeli işçilerin yarım milyonu Federal Almanya'dadır. Soyuyor, sömürüyor Alman tekelleri, sermayeleri, kumpanyaları Türk emekçilerini. Acımadan, gözünün yaşına bakmadan eziyor.

Federal Almanya tekellerinin gözleri doymak bilmiyor. İştahları pek büyük. Onların bu iştahlarına çanak tutan Türkiye'de işbirlikçi tekелci burjuvazi ve hükümetleridir. Bunlar, özellikle bugünkü gerici faşist karması hükümet, memleketin ekonomik kaynaklarını, zenginlikleri yabancı tekellere daha yoğun peş keş çekiyorlar. Bu tutum halk düşmanı ege-man çevrelerin ulusal çıkarlara düşman politikasıyla sıkı sıkıya bağlıdır.

Federal Almanya'nın tekелci işadamlarından 40 kişilik bir grup, geçtiğimiz aylarda Türkiye'ye geldi. Hükümet ve büyük işadamlarıyla Ankara ve İstanbul'da görüşmeler yaptı. İsteklerini, niyetlerini gizlemedi, şunları sıraladı :

1. Yapacakları yatırımların ilerde kamu-laştırılmaması, devletleştirilmemesi. Türkiye'nin bunu garantilemesi.

2. Getirecekleri sermayelerin Türk parasında değişikliklerden etkilenmemesi için kur garantisı verilmesi.

3. Kendi sermaye yatırımlarına özgü serbest bölgeler kurulması.

4. “Yabancı sermayeleri Teşvik Kanunu” nun değiştirilmesi. Bu kanundaki engellerin kaldırılması.

5. Sermayelerine Türkiye’de “dirlik, dinginlik” sağlanması.

Bu “dirlik dinginlik” koşulu tek anlama gelir. İşçi hareketinin, grevlerin baskı altında tutulması. İlerici güçlerin anti-emperyalist çıkışlarına yol verilmemesi. Ulusal bağımsızlık direnişinin sert önlemlerle bastırılması.

Alman emperyalistleri, Amerikalılar gibi, NATO ve Ortak Pazar’ın elebaşlarından biri olarak, Türkiye Cumhuriyeti’nin iç işlerine doğrudan doğruya karışmayı yasallaştırmak istiyor. Kabalık ve gangsterlikte Amerikalılarla yarışıyorlar. Öylesine ki, Federal Almanya Başbakanı Şmit, Türkiye’yi, ekonomisini “domuz ahırına” benzetiyor.

Emperyalistler Türkiye’den nasıl bu dille söz edebiliyorlar? Dayandıkları konumları var da ondan! Türkiye’de gerici, kendileriyle işbirliği kuran büyük burjuva ve ağa ikilisi, bunların hükümeti gibi dayanakları vardır. Türkiye’de politik erki elinde tutan bu gerici güçler emperyalistlere dayanıyor. Karşılıklı böylesi bir dayanışma var. Sonra, Türkiye NATO’ya bağlıdır, Ortak Pazar’a yanaşmadır. Türkiye bu NATO’culuk ve Pazar’cılıktan,

yabancı bankalara, parababalarına biteviye el açtığından korkunç borçlar altına girmiştir. İç, dış borçlar, faizleriyle birlikte, 267 milyar lirayı bulmuştur. Üstelik, 200 milyar lira da NATO'ya harcamıştır.

Bu yüzden parası pul olmuştur. Son 18 yıl içinde, yabancı alacaklılar, Türkiye'nin iflâs ettiğini ilân ettiler. Şimdi yabancı bankalar, ortak Demirel hükümetine: Müflissin, artık Türkiye'ye ne kredi, ne borç veririz, diyorlar. Federal Almanya'nın büyük bankalarından "KFW Bank", Ankara hükümetine: "Türkiye'ye gelen büyük işadamlarının isteklerini yerine getirirsen kredi açarım" diyor. Bu, açık bir ultimatodur.

Alman işadamlarının Türkiye'ye gelip, ortalığı kolaçan edip, geri döndükten sonra Türkiye'ye bu sefer de dünyanın ta öteki ucundan, gene işadamlarından, kalabalık bir grup damladı. Onlar da ortalığı kolaçan ediyor. Görülüyor, Türkiye pazarlarını üleşmede yabancı sermaye grupları birbirleriyle yarışıyor.

Somut başka bir olgu daha vardır. Türkiye'nin yabancı alacaklıları, ki bunların çoğu NATO ve Ortak Pazar'dadır, Konsorsiyom diye bir kurum kurdular. Bu kurum, eski "Dünyun-ı Umumiye" gibi birşeydir. Türkiye Cumhuriyeti devletinin bütçesini, parasal durumunu, girdisini, çıktısını kontrol eder. Hükümet, ona sormadan bütçesini bağlayamaz. Bu kurum, bir bakıma "devlet içinde devlet"tir.

Amerikan kurumları: “AID”i değişik, “misyonları” onlar da başka. Onlar, “devlet üstünde devlet”

İşbirlikçi, halk düşmanı büyük burjuvazi ve ortakları Türkiye’yi böylesi bir yıkıma sürüklediler. TKP böylesi, iki başlı bir düşmana karşı savaş açmıştır. Halkımızı, geniş yığınları bu savaşımın içinde örgütlemeye var gücüyle çalışıyor.

Ters akımlar, Maocular, Troçkistler, goshistler, “Aydınlıkçı”lar bu ulusal, kutsal savaşta düşmanın yanında yer alıyorlar. Böyle oldukları için, Alman, Amerikan, Japon, İngiliz emperyalistlerini, Demirelleri, Türkeşleri, Erbakanları bırakıp, onlarla birlikte ilerici güçlere, örgütlere ve özellikle TKP’ne saldırıyorlar.

TÜSTAV

TKP Yayınları

Türkiye Komünist Partisi,
"PROGRAM"

Türkiye Komünist Partisi,
"TÜZÜK"

LENİN (Biyografısı)

BÜYÜK OKTOBR 50 YAŞINDA

BİLİMSEL KOMÜNİZM

V.I. Lenin, "İKİ TAKTİK"

NÂZİM HİKMET,
BÜTÜN ESERLERİ
(Şimdiye kadar 8 cilt çıkmıştır)

İ. Bilen, "ÇETİN SAVAŞ"

S. Üstüngel, "GÜNESLİ DÜNYA"

S. Üstüngel,
"TÜRKİYE OLAYLARI"

S. Üstüngel, "SAVAŞ YOLU"

S. Üstüngel, "GÜNÜMÜZDE TKP"

A. Saydan, "SINIF SAVAŞINDA
YENİ AŞAMA"

**ATILIMI OKU
VE OKUT!**

TÜSTAV